

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.III.21.107/2017/7. szám

A Szegedi Ítéltábla a Dr. Kovács László ügyvéd által képviselt **felperes neve, felperes lakcíme** szám alatti állandó lakos felperes által – a Társai Ügyvédi Iroda (ügyintéző: ifj. Dr. Burai-Kovács János) által képviselt **I.rendű alperes neve** I. r. alperes székhelye szám alatti székhelyű I. rendű, a Dr. Rádi Péter ügyvéd által képviselt **II.rendű alperes neve,II. r. alperes székhelye** szám alatti székhelyű II. rendű, **III.rendű alperes neve**, III.rendű alperes címeszám alatti állandó lakos III. rendű, **IV.rendű alperes neve** IV.rendű alperes címeszám alatti állandó lakos IV. rendű alperesek ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránti perében a Gyulai Törvényszék 2017. október 30. napján kelt 15.P.20.158/2017/16. sorszámú ítélete ellen a felperes által 17. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

Kötelezi felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az I. r. alperesnek 50.000,- (Ötvenezer) Ft másodfokú eljárási költséget.

A felperes köteles megfizetni az államnak az adóhatóság felhívására 48.000,- (Negyvennyolcezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

A felperes, a III. és IV. r. alperesek, mint egyetemleges adósok és az I. rendű alperes jogelődje, az **pénzüstintézet neve** 2006. december 18. napján 64.025,- CHF összegű kölcsön általános felhasználására szóló – forint összegben folyósított – kölcsön nyújtására szerződést kötöttek. A kölcsönszerződéssel egyidejűleg, annak biztosítékeként a felperes tulajdonában álló **ingatlan helyrajzi száma.** alatti ingatlanra 64.025,- CHF és járulékai erejéig jelzálogjogot alapító szerződést is kötöttek, melynek III/1. pontjában rögzítették, annak elválaszthatatlan melléklete a Jelzálogszerződés Általános Szerződési Feltételek (JÁSZF). A szerződés III/2. pontjában a felperes – egyebek mellett – kijelentette, hogy a JÁSZF-ot megkapta és az abban foglaltakat magára nézve kötelezőnek ismerte el.

A JÁSZF 3.1. pontja az alábbiakat tartalmazta: „A zálogjogosult és a zálogkötelezett már most a jelzálogszerződés aláírásával megállapodnak abban, hogy a jelzálogjogosult kielégítési jogát akként is gyakorolhatja, hogy a kielégítési jog megnyíltától számított 12 hónapon belül az ingatlant maga értékesíti vagy az ingatlan értékesítésére záloghitel nyújtásával, illetve árverés szervezésével üzletszerűen vagy hivatalból foglalkozó személynek megbízást adhat.

A legalacsonyabb eladási ár az ingatlan fekvése szerint illetékes önkormányzat által kiállított adó és értékbecslőtanulmányban szereplő érték 40%-kal csökkentett értéke, mint nettó eladási ár.

A zálogkötelezett a jelzálogszerződés mellékletét képező nyilatkozattal meghatalmazza a zálogjogosultat, hogy helyette és nevében eljárva, az adó- és értékbizonyítványt az illetékes önkormányzattól beszerezze. A zálogjogosult e jogai alapján – a zálogkötelezett helyében és nevében eljárva – jogosult a zálogtárgy tulajdonjogának átruházására. Amennyiben a fenti határidőben, illetve feltételek mellett a zálogtárgyat nem sikerül értékesíteni, a végrehajtáson kívüli értékesítésre irányuló jelen pontban szereplő megállapodás hatályát veszti”.

Az I. r. alperes a kölcsönszerződést a teljesítés elmulasztása miatt 2011. június 17. napján felmondta, és egyben tájékoztatta felperest, hogy a teljes tartozás esedékessé vált. A felmondást tartalmazó okiratot valamennyi adós részére I. r. alperes megküldte. Az adósok közül a IV. r. alperes – lánya útján – 2011. július 22. napján azt átvette, míg a felperes és a III. r. alperes kézbesítési bizonyítványa „nem kereste” jelzéssel érkezett vissza. A felmondás napján az adósok tartozása 58.120,91 CHF és az ahhoz kapcsolódó járulékok voltak.

Az I. r. alperes 2012. január 4. napján arról értesítette a felperest, hogy – a Ptk. 257. § (2) bekezdése és a vonatkozó szerződéses kikötés alkalmazásával – a zálogtárgyat bírósági végrehajtás mellőzésével értékesíteni fogja, egyben felhívta a szükséges nyilatkozatok megtételére.

Az I. r. alperes 2015. április 22. napján a 2014. évi XL. tv. szerinti elszámolást küldött az adósoknak, amelyben arról is tájékoztatta őket, hogy az általa már felmondott, de késedelmes követelésként még nyilvántartott, az elszámolás szerint megállapított tartozást 256,47 HUF/CHF árfolyamon átszámította és azt forintban meghatározott követelésre váltotta át. Az adósok tartozásának összegét 2015. február 27. napjával 22.083.054,89 Ft-ban határozta meg, egyben felhívta az adósokat, hogy tartozásukat mielőbb rendezzék. A tartozás tőkeösszege 60.569,79 CHF figyelembe vételével ekkor 15.534.334,- Ft volt.

Ezt követően 2016. március 25. napján az I. és II. r. alperesek követelés adásvételi és engedményezési szerződést kötöttek, melyben az I. rendű alperes a felperessel, a III. és IV. rendű alperesekkel szembeni perbeli kölcsönszerződésből eredő követelését és annak fedezeteként szolgáló jelzálogszerződést a II. rendű alperesre átruházta. Az engedményezésről a felperest értesítették, az a kölcsönszerződésben megadott felperesi levelezési címről „elköltözött” jelzéssel érkezett vissza. Az értesítés az adósok tőketartozását 14.906.270,- Ft-ban és annak járulékaiban jelölte meg.

A felperes keresetében elsődlegesen annak megállapítását kérte, hogy az I. r. alperes követelése vele szemben elévült. Arra hivatkozott, hogy a felmondást követően – amelyet egyébként nem kapott meg – semmilyen további felszólítást nem kapott, ezért az általános elévülési idő eltelt. Utalt a Ptk. 6:25. §-ában írtakra, melynek figyelembe vételével az I. r. alperes által továbbított iratok alkalmatlanok voltak az elévülés megszakítására. Másodlagosan a jelzálogszerződés mellékletét képező JÁSZF 3.1. pontja – tényállásban idézett része – mint tisztességtelen kikötés részleges érvénytelenségének megállapítását kérte a Ptk. 209/A. § (2) bekezdése, a Ptk. 257. § (1) bekezdése, továbbá a 18/1999. (II.05.) Korm. rendelet (Kr.) 1. § (1) bekezdése alapján. A sérelmezett szerződéses rendelkezés azért érvénytelen, mert aránytalanul egyoldalú hatalmassággal ruházta fel az I. r. alperest, az ingatlanpiaci árváltozások, illetve a felperesen kívül álló, a hitelező által meg nem határozott okok teljes körű kockázatát ráhárította. Az I. r. alperes tisztességtelen magatartásával olyan helyzetbe hozta, amellyel a szerződésben foglaltak teljesítését a körülmények hatására lehetetlenné tette. Ez a kikötés elvezethet oda, hiába tesz meg minden tőle telhetőt a szerződésszerű teljesítés érdekében, ennek ellenére a hitelező jelzálogjogból történő kielégítési joga megnyílhat. Az I. r. alperes az, aki összeállítja azon az értékbecslők listáját, akik szakvéleményét elfogadja és ebbe

az adósoknak nincs beleszólása és abba sem, hogy a bank végül melyik értébecslő véleményét választja ki. Nincs lehetősége másik szakértőt felkérni, ugyanakkor a bank ezt megteheti, ha elégedetlen a korábbi értébecsléssel. A jóhiszeműség és a tisztesség követelményét az sérti, hogy – az egyébként jogszerű önálló értékesítési lehetőség mellett – a szakvélemények beszerzését a szerződés kizárólagosan az I. r. alperes részére teszi lehetővé.

Az I. r. alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. A megállapítási kereset nem felel meg a Pp. 123. §-ában írt feltételeknek, ugyanis a jogvédelem szükségessége nem áll fenn, mert a felperes a vele szemben indított perben vagy végrehajtási eljárásban az elévülésre kifogásként hivatkozhat. A jelzálogszerződés vitatott rendelkezései pedig nem adnak lehetőséget a pénzügyi önkényes, egyoldalú eljárására. Az ingatlan legalacsonyabb eladási árát nem ő határozza meg, hanem az adott önkormányzat által kiállított adó- és értékbizonyítványban szereplő érték 40%-kal csökkentett értékéből kell kiindulni. Ezért mindkét fél alávetette magát a hatósági értébecslésnek, ezért ez a rendelkezés az adósra ténylegesen egyoldalúan és indokolatlanul hátrányos nem lehet.

A II. r. alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

A III. és IV. r. alperesek a kereset teljesítését nem elleneztek.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a keresetet elutasította. Az elévülés körében azt vizsgálta, hogy a Pp. 123. §-a szerinti megállapítási kereset előterjesztésének törvényi feltételei fennállnak-e vagy sem. Hangsúlyozta, a jogvédelem szükségessége a felperes esetében nem áll fenn, mert az I. r. alperes – illetve az engedményezés folytán a II. r. alperes – által indított bármely eljárásban a felperes, illetőleg a III. és IV. r. alperesek is elévülési kifogással élhetnek, azaz a megfelelő jogvédelemmel ezekben az eljárásokban az adósok rendelkeznek. Megjegyezte azt is, hogy az I. r. alperes által csatolt okiratok alapján az elévülés megszakadt. Nem hagyható figyelmen kívül, hogy a felek jogvitájára az 1959. évi IV. törvény (régí Ptk.) szabályait kell alkalmazni, annak 327. § (1) bekezdése pedig az elévülési idő megszakításként értékeli a követelés teljesítésére irányuló írásbeli felszólítást is. Az I. r. alperes 8. sorszámú beadványához csatolt iratok mindegyikében szerepel a tartozás megfizetésére történő felszólítás, mely minden alkalommal az elévülési idő újraindulását eredményezte.

A másodlagos kereseti kérelem elbírálása körében felhívta a Ptk. 209. § (1)-(5) bekezdéseit, valamint 209/A. §-át. A Ptk. a szerződéskötés időpontjában is meghatározta a tisztességtelenség vizsgálata alól kivont eseteket, így a Ptk. 209. § (5) bekezdése szerint a jogszabály által megállapított vagy jogszabály előírásának megfelelően meghatározott szerződési feltétel fogalmilag nem lehet tisztességtelen, összhangban a 93/13/EGK irányelv 1. cikk (2) bekezdésével. Ebből következően olyan feltétel tisztességtelensége, melynek tartalmát jogszabály kimerítően határozza meg, a bíróság által nem vizsgálható. Ha azonban a kógens keretszabályt a felek rendelkezési joga tölti meg tartalommal, vagy ha a felek a diszpozitív jogszabályi rendelkezésektől eltértek, az ilyen feltétel vizsgálható (2/2012. (XII.10.) PK vélemény).

Utalt arra, a szerződést komplexen kell vizsgálni a hatályos jogszabályok alapul vételével azzal, hogy az Európai Unió Bírósága C-415/11. számú ítélete alapján a kikötés tisztességtelenségét a nemzeti jogrendszer egészét vizsgálva kell megállapítani figyelemmel arra is, hogy kikötés hiányában milyen helyzetben lenne a fogyasztó. Jelentősége van annak, hogy az adós milyen jogorvoslati lehetőségei vannak, és azok igénybevétele a követelés érvényesítésére irányuló eljárást felfüggesztik-e. Vizsgálni kell, hogyan alakulna a fogyasztó és a hitelező közötti szerződés sorsa, ha a kikötés nem szerepelne a szerződésben.

A felperes sem vitatta, hogy a Ptk. 257. § (2) bekezdése jogszabályi lehetőséget teremt minden pénzügyi intézet számára arra, hogy a szerződésben – az adós egyetértésével – történő megállapodás alapján a zálogtárgyat maga értékesítse. Ez azonban nem öncélú, nem önkényes és nem egyoldalú

módon valósul meg a felperes álláspontjával ellentétben. A szerződés vitatott rendelkezéséből ugyanis egyértelműen és kétséget kizáróan az következik, hogy a Ptk. 257. § (1) bekezdése által meghatározott legalacsonyabb eladási árat nem az I. r. alperes határozza meg, hanem az önkormányzat által készített adó- és értékbizonyítvány. Erre azonban sem a felperesnek, sem az I. r. alperesnek ráhatása nincs. A szerződő felek meghatározták az értékesítés egyéb szempontjait, amelyek szintén nem eredményeznek egyoldalú hatalmasságot az I. r. alperes oldalán.

Az elsőfokú bíróság ítélete elleni fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával elsődleges kereseti kérelme szerinti ítélet hozatalát kérte.

Az elsőfokú bíróság álláspontja a Pp. 123. §-ával kapcsolatban téves, mert a jogvédelem szükségessége a felperesi oldalon megállapítható. A kölcsönszerződést 2011. június 17. napján az I. r. alperes felmondta, azóta jelentős mértékű késedelmi kamat halmozódott fel, azonban az I. r. alperes végrehajtási eljárást ezidáig nem kezdeményezett. Ez olyan mértékű joggal való visszaélés fogyasztói kölcsönszerződés keretében, amely alapján a Pp. 123. §-ában foglalt jogvédelemre jogosult. A jogviszonyra alkalmazandó Ptk. szerint ötévente egy igazolt, szabályszerűen kézbesített felszólító levél elegendő I. r. alperesnek ahhoz, hogy végrehajtási eljárás indítása nélkül akár élete végéig követelhesse a magas, tőkésített késedelmi kamatokkal növelt összeget, tehát a felvett kölcsön összegének sokszorosát.

Azt is tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az elévülési idő megszakadt, mert az az I. r. alperes által csatolt iratokból nem állapítható meg. Téves, hogy a 2014. évi XXVIII. és 2014. évi XL. törvény alapján megküldött ún. elszámolás megszakítja az elévülési időt, mert az nem szerződésmódosítás a 2014. évi XL. törvény 6. § (1) bekezdése alapján. A pénzügyi intézményt a meg nem szűnt és a 2009. június 26. napját követően megszűnt fogyasztói kölcsönszerződés alapján elszámolási kötelezettség terheli. E jogszabályokat megszűnt szerződések esetén is alkalmazni kell. Ezen túl a Ptk. taxatíve felsorolja az elévülés megszakításának eseteit és kifejezetten felszólítást követel meg, mely a tartozás behajtása érdekében tett egyoldalú nyilatkozat arra vonatkozóan, hogy a címzett határozott összeget fizessen meg a jogosultnak. Az elszámolást tartalmazó okirat ilyen nem tartalmaz, annak szövegezése nem határozott felszólítás pénzkövetelés megfizetésére.

Az I. r. alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Arra hivatkozott, hogy megállapítási kereset nem terjeszthető elő, ha az állított érvénytelenségi okra a felperes a vele szemben indított vagy indítandó marasztalási perben vagy egyéb követelés érvényesítési eljárásban kifogásként hivatkozhat. Tény ugyanakkor, hogy a felperes egy esetlegesen vele szemben indított követelés érvényesítési eljárásban a jelen perben kért ítéleti deklarációra kifogásként hivatkozhat, ezért az elsőfokú bíróság megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a kereset e körben elutasítandó.

Osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját a követelés elévülésével kapcsolatban is. A szerződés felmondását tartalmazó küldeményt IV. r. alperesi adóstárs átvette, az ÁSZF 5.2. pontja szerint pedig a felek akként rendelkeztek, hogy a felmondás hatálya bármelyik adóstárs részére történő kézbesítés esetén beáll, ezért a követelés nem évült el. Utalt arra is, hogy az ÁSZF 4.1. pont 5. francia bekezdésében rögzítettek szerint az adósok kötelezettsége lett volna a lakcímváltozásról történő tájékoztatás. Ezért a felperes e vonatkozásban a kölcsönszerződést megszegte, amikor lakcímváltozását nem jelentette be.

A felülvizsgált elszámolás tartalmával kapcsolatban előadta, hogy a régi Ptk. körében még alkalmazandó a GKT 72/1973. számú állásfoglalás szerint a követelés elévülésének megszakadásához elegendő, ha a felszólítás olyan adatokat tartalmaz, amelyek alapján a kötelezett a vele szemben támasztott követelést azonosítani tudja. Utalt a bírói gyakorlatra is, amely szerint megfelelőnek kell tekinteni a felszólítást nemcsak akkor, ha abból az érvényesített követelés határozottan és egyértelműen (jogcím és összeg vagy egyebek szerint is szabatosan megjelölve)

kitűnik, hanem akkor is, ha a felszólítás ilyen részletes indokokat nem tartalmaz ugyan, de a közölt adatok alapján a kötelezett meg tudja állapítani, hogy milyen jogviszonyból, illetve tényállásból származó milyen követelésről van szó.

A felülvizsgált elszámolás is egyértelműen tájékoztatta az adósokat arról, hogy lejárt tartozásuk áll fenn, ezért a követelést vitathatatlanul beazonosíthatták. Ezért téves, hogy a felülvizsgált elszámolás szövegezése nem határozott felszólítás pénzkövetelés megfizetésére.

A fellebbezés **nem alapos.**

A felperes, a III. és IV. r. alperesek mint egyetemleges adósok és az I. r. alperes jogelődje 2006. december 18. napján CHF alapú fogyasztói kölcsönszerződést kötöttek. A kölcsönszerződéssel egyidejűleg – annak biztosítására – a felperes tulajdonában álló ingatlanra jelzálogjogot alapító szerződést is kötött a felperes, mint zálogkötelezett és az alperesi jogelőd, mint zálogjogosult.

A felperes, mint adóstárs és zálogkötelezett kereseti kérelmében elsődlegesen annak megállapítását kérte, hogy az alperes kölcsönszerződésből eredő követelése vele szemben elévült, másodlagosan a 2006. december 18. napján létrejött zálogszerződés részévé vált JÁSZF 3.1. pontja tisztességtelenségének (érvénytelenségének) megállapítását.

A Kúria 2/2010. (VI.28.) PK véleménye 6. a) pontja szerint, ha a fél a keresetében semmisségi okra hivatkozik, a bíróságnak elsőként azt kell vizsgálnia. A bíróság csak ennek eredménytelensége esetén térhet át a fél által felhozott egyéb igények megalapozottságának vizsgálatára. Így elsőként a kölcsönszerződést biztosító zálogszerződés kikötésének tisztességtelenségének megállapítására vonatkozó kereset volt vizsgálandó.

Az elsőfokú bíróság a kölcsönszerződés részévé vált JÁSZF 3.1. pontja érvénytelenségének megállapítása iránt a Ptk. 239/A. §-a alapján előterjesztett kereseti kérelmet elutasította, mellyel szemben fellebbezés előterjesztésére nem került sor. Ezért az ítéletábra – a fellebbezés korlátaira figyelemmel – csak a kölcsönszerződésből eredő követelés elévülésére vonatkozó elsőfokú döntést vizsgálhatta érdemben.

A felperes az elévülést illetően nem a Ptk. 239/A. §-ára hivatkozott, hanem a Pp. 123. § alapján kérte annak megállapítását, hogy az alperes kölcsönszerződésből eredő követelése vele szemben elévült.

Ezért helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor elsőként azt vizsgálta, hogy az ún. megállapítási kereset Pp. 123. §-ában írt feltételei fennállnak-e. E törvényhely szerint a felperes megállapításra irányuló kereseti kérelmet csak két feltétel együttes (konjuktív) fennállása esetén terjeszthet elő. Az egyik a felperesnek az alperessel szembeni jogvédelmének szükségessége (jogvéde érdek fennállta), a másik pedig az, hogy a felperes teljesítést (marasztalást) ne követelhessen. A két feltétel együttes természetű, azaz bármelyik hiánya a kereset elutasításához vezet, mégpedig érdemi vizsgálat nélkül.

Az elsőfokú bíróság ítéletében helyesen állapította meg, hogy a felperes által előterjesztett megállapítási kereset érdemi vizsgálatára azért nincs lehetőség, mert esetében a jogvéde érdek fennállta nem állapítható meg. Ezzel kapcsolatban az ítéletábra – figyelemmel a fellebbezésben előadottakra is – az alábbiakat jegyzi meg.

A bírói gyakorlat egységes abban, hogy a megállapítási kereset előterjesztésének egyik feltétele, a jogvéde érdek, csak akkor állapítható meg, ha az ilyen kereseti kérelmet előterjesztő felperes más eljárásban a megállapítási keresetben hivatkozottakat érdemi ellenkérelemként (viszontkereset, kifogás) nem terjesztheti elő, arra nem hivatkozhat. Amennyiben tehát az állított okra a felperes a

vele szemben indítandó vagy indított marasztalási vagy egyéb követelés érvényesítési eljárásban kifogásként hivatkozhat, megállapítási keresetet nem terjeszthet elő (BH1984.464.).

Jelen esetben azonban a felperesi adós, és zálogkötelezettel szembeni – a kölcsönszerződéssel kapcsolatos zálogtárgyat érintő – végrehajtási eljárásban a felperes az elévülésre hivatkozhat, azt ebben az eljárásban kifogásként felhozhatja (a bírósági végrehajtásról szóló 1991. évi LIII. törvény (Vht.) 41. §, 57. §), és ha a végrehajtást kérő az elévülést nem ismeri el, akkor lehetősége van az adósnak, zálogkötelezettnek arra is, hogy végrehajtási eljárás megszüntetése vagy korlátozása iránt pert indítson a Pp. 366. §-a alapján.

Mindezekből az következik, a felperesnek van lehetősége arra, hogy a jelen perben előterjesztett elévülési kifogásra akár a vele szemben folytatandó végrehajtási eljárásban, akár az általa indított végrehajtás korlátozása, illetve megszüntetése iránti perben hivatkozzon, ezért jelen perben – a fent kifejtettek szerint – a Pp. 123. §-a szerinti megállapítási kereset előterjesztéséhez szükséges jogvéde érdeke nem áll fenn, az nem állapítható meg, ezért ilyen tartalmú kereseti kérelem előterjesztésére, és annak érdemi vizsgálatára törvényes lehetőség nincs.

Az ítéletábra mellőzi az elsőfokú bíróság ítéletének az elévülési idő megszakadására vonatkozó megjegyzését, tekintettel arra, hogy az nem képezte a per tárgyát.

Megjegyzi továbbá az ítéletábra, a felperes a kölcsönszerződés, illetőleg a zálogszerződés megkötésekor tisztában volt azzal, hogy a kölcsöntartozás teljesítésének biztosítékeként kötötte ingatlanára a zálogszerződést. Azzal is tisztában kellett lennie, amennyiben az adósok – köztük saját maga – nem fizetnek, a zálogszerződés biztosítéki jellegéből következően, ingatlanával helyt kell állnia, erre mint zálogkötelezett köteles. Ezért arra kell törekednie – adósként és zálogkötelezettként is –, hogy a kölcsönszerződésből eredő követelés minél előbb az alperes vonatkozásában teljesítésre (kiegyenlítésre) kerüljön, mert ezzel elkerülhető a késedelmi kamat mértékének további növekedése. Az azonban, hogy az adósok – köztük ő maga – a kölcsönszerződésből folyó kötelezettségüket nem teljesítették határidőben, és annak folytán a kölcsönszerződés felmondásra került, majd azt követően sem nyert kielégítést az alperes követelése, nyilvánvalóan nem az alperesi jogosult terhe. A kölcsönszerződés teljesítése az egyetemleges adóstársak és a zálogkötelezett érdeke is, annak elmulasztása nem róható a jogosult terhére, így az hogy adósok nem teljesítettek, és ennek következtében halmozódott tartozásuk a felperes által hivatkozott magas összegre.

Az ítéletábra tehát azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének megfellebbezett rendelkezése a fellebbezésben megjelölt okból nem volt jogszabálysértő, annak megváltoztatására törvényes lehetőség nincs, ezért azt a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A pereszes felperes a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján köteles másodfokú perköltség megfizetésére, amely áll a fellebbezési ellenkérelmet előterjesztő I. r. alperes másodfokú eljárásban felmerült jogi képviselétével kapcsolatos ügyvédi munkadíj 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-a szerinti ügyvédi munkadíj összegéből. Továbbá köteles megfizetni – a meg nem határozható perértékű ügyben – a személyes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket is a Pp. 78. § (1) bekezdése, a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-a, valamint az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 60. § (1) bekezdése alapján.

Szeged, 2018. március 22.

Dr. Gaálné dr. Jobbágy Ildikó s.k.
a tanács elnöke

. Béri András s.k.
előadó bíró

Dr. Dobler László s.k.
táblabíró

